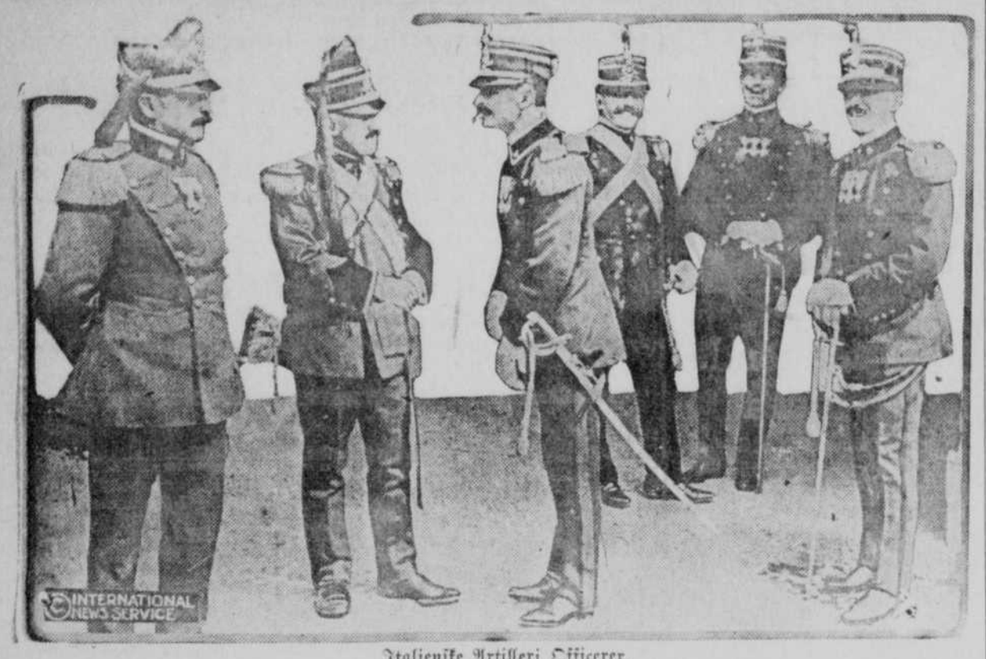

Italienske Artilleri Officerer.

Henri Schorremans, Chauffeur for den belgiske Konge.

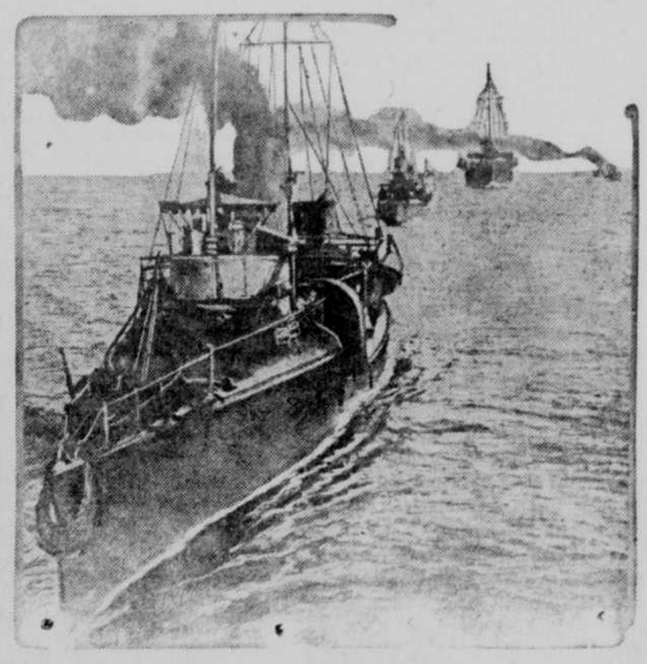

Italienske Torpedobaade.

Tyske Reserver paa March mod Fronten.

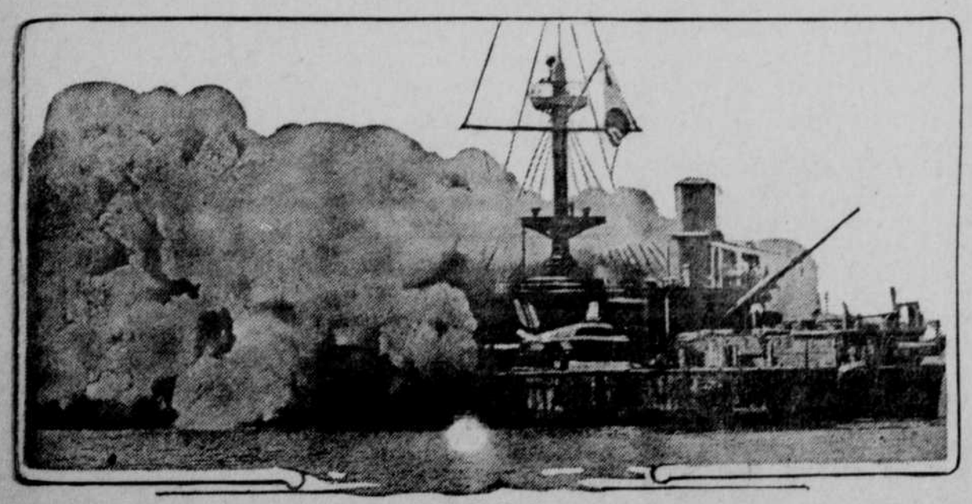

Italiensk Krydser.

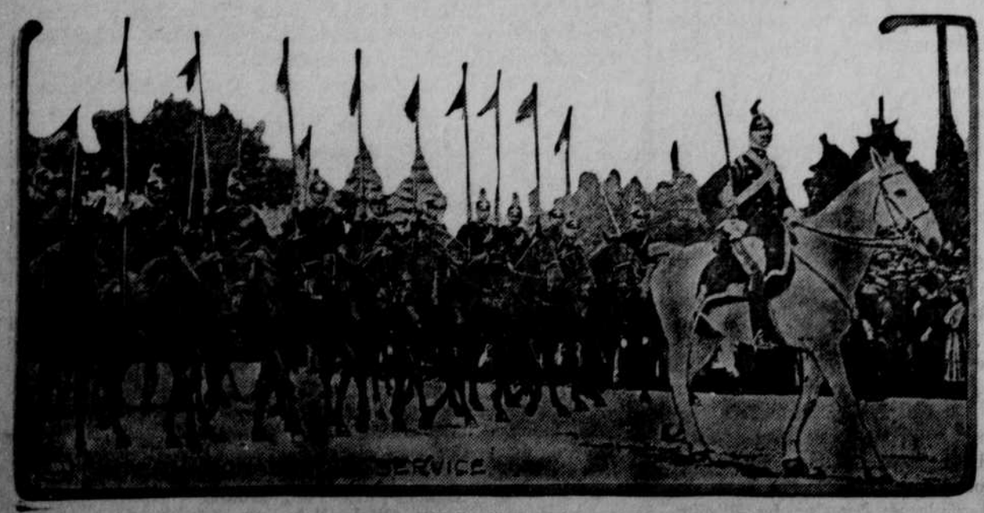

Italiensk Rytteri.

Sønderjylland

Russiske Krigsfanger som Landbrugsarbejdere. „Dannevirke" skriver: En væsentlig Del af Arbejdskraften paa de fleste Gaarde i vor Landsdel udgør for Tiden russiske Krigsfanger. Erfaringen har vist, at de røgter deres Arbejde til Husbondens Tilfredshed. Dette bevidnes ogsaa fra en Gaard ude paa Vesteregnen. Som saa mange andre Steder var Husbonden og den øvrige Arbejdskraft paa Gaarden indkaldt. To russiske Krigsfanger har nu overtaget Driften. Og det interessante er, at de to Krigsfanger før Krigen i deres Hjemstavn i Rusland som Husbond og Tjener har gaaet sammen paa en Gaard af samme Størrelse som den her i Nordslesvig. Sammen var de blevet indkaldt, var blevet saarede sammen og kommen sammen i Fangenskab. De røgter nu Gaarden, som var det deres egen.

Haard Straf for ringe Forseelse. En dansk Mand, Anders Peter Clausen, Søn af en Købmand i Tølløse, er ankommen til Danmark, stærkt nedbrudt efter at have været fængslet i Hadersley i 2 Maaneder mistænkt for Spionage.

Ved Krigens Udbrud var han ansat som Proviantforvalter i Hamburg—Amerika Linien. Han meldte sig straks til et Ambulance-Korps, som Selskabet oprettede, og blev sendt til Lazaretterne i Galizen. Da han opholdt sig ved Lemberg, fik han Meddelelse om, at hans Moder laa dødssyg i Tølløse, og han rejste saa mod Danmark. I Hamburg fik han Rejsebevis af Generalkonsul Amundsen, og den 7. Februar drog han mod Grænsen.

Han naaede imidlertid ikke længere end til Sommersted, hvor han blev anholdt, fordi der manglede Fotografi paa hans Pas. Den 9. kom han i Forhør, og begrundet paa det mangiende Fotografi blev der afsagt Arrestdekret over ham; han var mistænkt for at være Spion

Fængselsopholdet var meget drøjt for Clausen, der lider af Lungetuberkulose, og Kosten: Kartoffelsuppe 2 Gange om Dagen og 40 Kvint Brød hver Morgen, forbedrede ikke hans Tilstand. Den 20. Februar blev han alvorlig syg og maatte bringes til Sygehuset som militær Arrestant. Her laa han til den 26. Marts, og den 27. Marts førtes han til Flensborg, hvor han den 30. Marts fik sin Dom, der lød paa 2 Maaneders Fængsel.

Efter denne Dom kom Clausen tilbage til Fængslet, hvorfra han løslodes den 17. April; men da var hans Moder død.

Clausen synes, at ikke med Urette, at det var en haard Straf for at have troet paa, at Generalkonsulatet i Hamburg havde forsynet ham med tilstrækkeligt Pas, og saa meget mere, som de tyske Myndigheder fik de fordelagtigst mulige Oplysninger om ham fra Hamburg—Amerika-Linien.

Flygtende Italienere. Kolding, 22. Maj. Som Følge af den truende Krig er der med hvert Tog i Dag syd fra til Vamdrup ankommen en Mængde Italienere, der flygter fra Tyskland og foreløbig rejser til København.

Den øvede Landstorm i Kamp. Kolding, 22. Maj. Ved at se Navnene paa de sidst ankomne tyske Tabslister har man nu faaet Vished for, at den øvede sønderjydske Landstorm er ved Fronten. Der findes Navne paa Mænd, som efterlader sig Enke og flere Børn.

En ændret Dom. Nævningeretten i Hadersley forhandlede i Torsdags Sagen vedrørende Kærlighedsgaverne til de russiske Krigsfanger. 6 Borgere og en Dame der fra Byen overrakte som bekendt en Krigsfange-Transport nede paa Smaabanegaarden, da den den 29. Marts passerede Byen, Kærlighedsgaver. Navnene paa de 7 Personer blev derpaa offentliggjort af Generalkomandoen, og de blev ikendt Bøder. De indankede dog Bøderne og lod Sagen komme for Retten.

I Torsdags mødte saa Cand. theol. Holger Andersen, Købmand Lausen Holm, Købmand H. P. Aarø, Bagermester Andersen, Frk. Mary Lausen, Forretningsfører J. Oggesen, Vinhandler H. O. Bang, alle fra Hadersley, for Rettens Skranke i Anledning af den Kærlighedsgave-Sag.

Nævningerettens Dom lød i Følge „Kold. Av." paa Frikendelse.

Sønderjyder paa Tabslisterne. — Landmand Chr. Bekker, Aabøl, er falden den 23. April i Flandern 32 Aar gl. Han var Søn af Landmand Johs. Bekker i Hyrup og har flere Brødre med i Krigen. Deraf er den ene i engelsk Fangenskab.

Martin Gundersen, Flensborg, er død d. 20. April paa et Lazaret efter at være saaret 2 Dage i Forvejen. Han blev kun 20 Aar gl.

Lærer Christensen, Kragelund, er falden paa den østlige Krigsskueplads den 5. Maj.

Ernst Werner, Bredebjerg, er falden den 8. Maj, 20 Aar gl. Han var sin Moders eneste Søn og Støtte.

100 Kr. i Karleløn om Maaneden. En Gaardmands Kone i Skodborg Sogn, hvis Mand er indkaldt, har fæstet en jydsk Karl, et Par og tyve Aar gl., til en Løn af 100 Kr. om Maaneden. Og det er endda kun paa en mindre Bondegaard, skriver „Flensb. Avis".

Sønderjyder paa Tabslisterne. I Følge sønderjydske Blade er Poul Christensen fra Borrig faldet d. 2. Maj, 22 Aar gl. — Forstærkningsreservist Peter Hansen fra Bredebro er falden den 27. Marts. — Arthus Petersen fra Tønder, Søn af Lærerenke Petersen, er død paa Lazaretet i Oldenburg. Anton Dørschlag, Søn af tidligere Gendarm D. i Tønder, er falden. — Overlærer Buchard Rüthning fra Overrealskolen i Sønderborg er falden den 6. Maj. — Hans Knudsen, en Søn af Lorens Knudsen, Flensborg, er falden den 8. Maj. — Den 24. April faldt endvidere. Kontorist Emil Thomsen, ansat ved Flensborg Bys Forvaltning. —

Jørgen Ahrenkiel, Boldersley, blev let saaret i Kampene fra 22. til 28. April. — Christian Petersen, Hyrup, og Poul Herbst, Hadersley, blev haardt saarede i Kampene fra 29. April til 3. Maj. — Jørgen Jørgensen, Varnæs, blev let saaret d. 1. Maj. — Karl Meier, Vojens, blev haardt saaret i Kampene fra 17. til 27. April. — Diedrich Duus, Aabenraa, er d. 4. Maj bleven let saaret for anden Gang. — Joh. Hansen, Laurup, blev let saaret d. 4. Maj. — Chr. Imersen, Ustrup, og Hendrik Kasten, Agerskov, blev let saarede i Kampene i sidste Halvdel af April Maaned.

Deres eneste Søn. Stud. phil. Walter Jessen, eneste Søn af Rektor Jessen i Hadersley, er falden. Forældrene modtog det sørgelige Budskab forleden gennem en ung Mand fra Hadersley, der er kommen hjem paa Orlov. Den unge Jessen havde i Fl. „Hejmdal" talt med denne et Par Timer, før han faldt, og sendt Hilsener hjem.

Jubilæum. Den i nordslesvigske Kredse kendte og afholdte Indremissionær Lund i Sønderborg (forhen Hadersley) kan i disse Dage fejre sit 25-Aars Jubilæum som Indremissionær. Jubilaren har ogsaa paa denne Side Grænsen mange Venner, som vil sende ham deres Hilsener og Tanker.

Hvad siger Tyskflands Kristne?

Af Lærer A. Andersen, Asaa i „Kr. Dagbl."

Hvad siger den kristne Menighed i Tyskland om den Voldsfærd, som under denne Krig har plettet Tyskflands Navn, lige fra Overfaldet paa Belgien til Sænkningen af „Lusitania"s mange Hundrede uskyldige Mænd, Kvinder og Børn til Havets Bund?

Det er sikkert et brændende Spørgsmaal blandt Kristne over hele Verden uden for Tyskland. Og hvad siger Tyskflands Kristne til Tyskflands nære Venskab med Kristenhedens værste Fjende, Stortyrken, og dets Delagtighed i Muhamedanernes „hellige Krig"?

Og hvad siger de til, at Tyskflands Magthavere under alt dette paaberaaber sig Gud som Tyskflands Forbundsfælle, ganske vist paa samme Maade som Tyrken (Kristus eller Muhammed nævnes jo ikke)?

Kan Tyskflands Kristne over for alt dette tie og samtykke? Der fremkom kort efter Krigens Udbrud en Henvendelse, som nærmest gjorde et uhyggeligt Indtryk paa virkelige Kristne. Den vidnede jo langt mere om Selvretfærdighed, Hovmod og vantro Forblindelse end om Kristendom, Ydmyghed og Sandhedskærlighed, og det gjorde sikkert mange troende Mennesker ondt at se et Navn som Johs. Warnecks under dette Aktstykke.

Saa har der ganske vist ogsaa lydt andre Toner fra tyske Kristne, Toner, der vidnede om levende Kristendom, Ydmyghed og Sandhed. „Kristl. Dagblad" har jo flere Gange bragt Uddrag af tyske Bodsprædikener og vist os, hvorledes tyske Sandhedsvidner kan tale alvorligt om deres Folks Synder og mane Folket til Syndsbekendelse og Omvendelse.

Og det har sikkert glædet mange danske Kristne. Thi hvor meget vi danske Kristne end kan have imod Tyskland paa Grund af dets Voldsfærd over for os selv, saa kan danske Kristne dog ikke glemme de store Minder, der knytter den danske og den tyske Menighed sammen. Det er jo den tyske Menighed, der har fostret en Aandens Kæmpe som Martin Luther, der ikke var bange for at bekende Herrens Sandhed over for baade Kejser og Pave. Og det er den samme Menighed, der har fostret Mænd som Johan Arndt, Chr. Scriver, Francke og Spener, Greve Zinzendorf og den velsignede Brødremenighed med det skønne Arbejde for Guds Rige baade hjemme og ude gennem mange Slægtled. Og det vilde være en tung Tanke ogsaa for danske Kristne, om vi skulde tænke os levende Kristendom og frimodig Sandhedsbekendelse uddød i Luthers Fædreland.

Men selv i de alvorlige Toner fra tyske Kristne har vi dog stadig savnet noget. Der har været talt alvorligt om de Synder, der havde faaet Tag i det tyske Folk før Krigen. Men vi har ikke hørt eller set nogen prædike Bod og Ydmygelse overfor de forfærdelige Synder, der under Krigen har bragt hele Verden til at gyse for „den tyske Kultur". Tværtimod!

Findes der i den tyske Menighed ikke en eneste, der kan og tør staa som en Elias overfor Akab, en Johannes overfor Herodes, en Ambrosius overfor Theodosius og sige Sandheden i Aandens Kraft?

Findes der blandt Tyskflands Kristne ingen saa klartseende og aandelig forstaaende, at de kan se, at den Maade, hvorpaa Tyskland begyndte Krigen og fremdeles fører den, nødvendigvis maa nedkalde Guds Straf over Landet?

Findes der ikke ti retfærdige, der kan redde deres Folk fra at falde under Sodomas Dom?

Hvis ikke, saa kan Kristne vanskelig tænke sig Muligheden af en endelig Sejr for Tyskland uden som en Indledning til den antikristelige Tid.

Hvis der imidlertid allerede fra tysk Side har lydt eller senere skulde fremkomme Alvorsrøster i den antydede Retning, saa vil „Kristl. Dagblad" nok bringe dem til sine Læseres Kundskab, til Glæde for mange Kristne i Danmark.

Et Mindе fra Maj 1914.

Kong Christian X i Belgien.
Af Fuldmægtig A. Fibiger i „Kr. Dagbl."

Som det vil være „Kristeligt Dagblad"s Læsere bekendt fra en Række Artikler her i Bladet maatte jeg i Oktober 1914, Dagen før Antwerpens Fald, forlade Belgien og har siden opholdt mig her som Flygtning.

Minderne fra i Fjor bliver nu naany levende for mig, og særlig mindes jeg i disse Dage Maj Maaned i Fjor og den Glæde, vi da havde i Belgien ved Drs. Maj. Kong Christian X og Dronning Alexandrines Besøg. Som det vil erindres, foretog Majestæterne en Rundrejse til England, Frankrig, Belgien og Holland, og alt forløb smukt og godt. Det unge danske Kongepar mødtes overalt med Sympati og vandt manges Hjerter ved deres elskværdige og ligefremme Optræden.

I Dagene fra den 19. til 22. Maj besøgte de Belgien, boede i Brysel, som var meget smukt pyntet i den Anledning; man erindrer maaske, at selv Socialisterne der nok vilde være med til at udsmykke Byen for det danske Kongepar, idet de motiverede det med, at det var det mest demokratiske Kongepar i Europa.

Kristi Himmelfartsdag, den 21. Maj, besøgte Kongeparret Antwerpen inkognito. De kom med Ekstra-Tog fra Brysel kørende ud til Sydbanegaarden, som ligger lige ved Schelde-Floden, gik saa straks om Bord i en Damper, sejlede en Tur op og ned ad Floden og derefter ind i Dokkerne, steg i Land ude ved den nye Novers Sluse, hvor de blev afhentede i kongelige Automobiler, og kørte saa op til Central-Banegaarden, hvorfra de saa i Ekstratog blev befordrede tilbage til Brysel.

Nu er Belgierne meget stolte af deres Konge, Albert, som er en høj, velvoksen Mand. Men jeg sagde nok saa overlegent: vent nu blot, til Kong Christian kommer, saa skal I se han kan tage Kong Albert om Halsen ovenfra. Det vilde de ikke tro. Men da Billederne kom fra Kongens og Dronningens Besøg i Paris, hvor man saa Præsident Poincare og Madame og alle de andre smaa Franskmænd myldre nede omkring Kong Christians Hoster, blev de noget betænkelige, og da omsider Kongen tronede frem i sin fulde Højde med Livgardens Bjørneskindshue paa Hovedet, maatte de indrømme, at en saa kongelig Skikkelse havde de ikke set før, og der kunde Kong Albert alligevel ikke klare sig.

Det var en stor Glæde for alle os Danske at have Besøg af vort Kongepar og se, hvorledes de overalt vandt Belgiernes Sympathi, og ikke mindre glædede det os at modtage Tilkendegivelsen af, at deres Majestæter havde udtalt Ønsket om at komme til at hilse paa de Danske, som havde boet i Belgien i en Aarrække. Gennem General-Konsul Brockdorff i Antwerpen modtog vi saa Tilsigelse til at komme til Brysel en bestemt Dag, og denne blev fastsat til Fredag den 22. Maj.

Vi var ialt 17 Danske, som paa den bestemte Dag tog fra Antwerpen til Brysel, en Køretur paa en god halv Time med Jernbanen. Da vi kom til Brysel, gik vi lige op til det kongelige Slot. Grenadererne gik Vagt udenfor; det er jo nok høje Folk, og de bærer ogsaa en Bjørneskindshue ligesom vore Gardere; men de kan alligevel ikke maale sig med dem i Højden.

Inde i Slottet skulde vi op ad en meget stor og bred Marmortrappe, ved hvis Fod stod opmarcheret 8—9 Løbere, hvoraf han i Midten var en ren Kæmpe, som imponerede os stærkt. Saa blev vi ført ind i „den hvide Sal", som nu bliver brugt til Lazaret. Endelig var vi alle samlede, ialt 31. Præcis Kl. 10½ traadte en Schweitzer ind, smækkede Døren op ind til en Sal ved Siden af og raabte med høj Røst: „Le rio!" d. v. s. Hans Majestæt Kongen. Derefter kom Kongen og Dronningen ind.

General-Konsul Brockdorff holdt saa en lille Tale til Kongeparret og takkede dem, fordi de havde været saa naadige at ville modtage os, hvorpaa Kongen udtalte, at det havde glædet Dronningen og ham meget at se os og høre, at vi Danske havde et godt Lov paa os paa vort nuværende Opholdssted, men at vi, selv om vi opholdt os i Udlandet, ikke maatte glemme vort gamle Fædreland.

Derefter blev hver enkelt af os af Gesandten og General-Konsulen forestillet for begge Majestæterne, som vekslede nogle Ord med hver enkelt.

Kong Christian spurgte mig, om jeg af og til besøgte Fædrelandet, og jeg fortalte ham da, at jeg om nogle Dage fejrede mit 25 Aars Jubilæum og derefter vilde rejse hjem til Danmark for at holde Sommermerie; han spurgte dernæst om min Stilling, og da han hørte, jeg var Skibsmægler, sagde han, at han, da han Dagen i Forvejen havde været i Antwerpen, havde spejdet meget efter danske Dampere, men desværre ikke set nogle, og da jeg meddelte Majestæten, at der nok laa forskellige, men at han ikke var kommet forbi, hvor de laa, udbrød han: „Ja, det er jo en umaadelig Havn, saadan en skulde vi have i København!" Jeg talte ogsaa længe med Hendes Majestæt Dronningen, som undrede sig meget over Havnens Størrelse i Antwerpen, og over alle de Flodlægtere, som laa der og Livet paa disse, hvor hele Familien bor om Bord.

Saa trak Kongeparret sig tilbage, efter at Kongen havde udtalt Ønsket om, at vi maatte leve vel, og vi forlod Slottet.

— — —

Da jeg nu i Efteraaret som belgisk Flygtning kom hertil, havde jeg ogsaa den Ære igen at blive modtaget i Audiens af Hans Majestæt Kongen. Ak, hvor forandret! Den Gang var det i Herlighed og Glæde, nu under Verdenskrigens mørke Skyer, hvilket Kongen ogsaa med Sorg bemærkede. Jeg havde da tillige den Ære at overrække Hs. Maj. et Eksemper af den Bog om „Belgiens Trængsel og Antwerpens Fald", hvori jeg havde skildret mine Oplevelser, hvilket vil være Kr. Dagblads Læsere bekendt.

Tre nye Smaaskrifter

fra kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark.

Nr. 572—Præsten i Fureby .06
Nr. 573 — Et lykkeligt Barndomshjem .. .. .08
Nr. 574 — Indremissionær Rasmus Hansen .. .. .. .10

Alle tre tilsammen for 20 Cts.

Frimærker eller Sølvpenge modtages.

Danish Luth. Publ. House,